לא ליטמו מגבן אלמה תנן [א]כלי חרס וכלי נתר טומאתן שוה מיטמאין ומטמאין מאויריהן ומיטמאין מאחוריהן ואין מיטמאין מגביהן ושבירתן מטהרתן כלי נתר וכלי חרס הוא דטומאתן שוה אבל מידי אחרינא לא אמרי [ב]כיון [ג]דכי נשתברו יש להם תקנה שוינהו ככלי מתכות אלא מעתה יחזרו לטומאתן ישנה ככלי מתכות [ד]דתנן כלי מתכות פשוטיהן ומקבליהן טמאין נשברו טהרו חזר ועשה מהן כלים חזרו לטומאתן ישנה ואילו גבי כלי זכוכית תנן [ה]כלי עץ וכלי עור וכלי עצם וכלי זכוכית א) פשוטיהן טהורין ומקבליהן טמאין נשברו טהרו חזר ועשה מהן כלים מקבלין טומאה מכאן ולהבא [א]מכאן ולהבא אין למפרע לא טומאת כלי זכוכית דרבנן וטומאה ישנה דרבנן בטומאה דאורייתא אחיתו בה רבנן טומאה בטומאה דרבנן לא אחיתו לה רבנן טומאה פשוטיהן מיהא ליטמא דהא פשוטי כלי מתכות דאורייתא נינהו [ו][ב]עבדי בהו רבנן ב) הכירא כי היכי דלא לשרוף עלייהו תרומה וקדשים

רב

נתר. מין אדמה לבנה: **מיטמאין ומטמאין מאוירן.** נתלית טומאה באוירן נטמא מן האויר חזר ותלה אוכלין באוירן מטמאין את האוכלים ואע"פ שלא נגעו טמא דכתיב כל אשר בתוכו יטמא[ה] ואפי' מלא חרדל שאין נוגע בדפנותיו אלא הסמוך לדפנות: **ומיטמאין מאחוריהן.** אם נכנס טומאה לתוך אחוריהן מבחוץ במקום חקק בית מושבם כדרך שעושין לכלי עץ: **ואין מיטמאין מגבן.** דכתיב אל תוכו[ה]: **יש להן תקנה.** להתיכן ולחזור ולעשותן כלים: **לטומאתן ישנה.** אם נטמאו ונקבו וטהרו וחזר ועשה מהן כלים יחזרו לטומאתן להטעינן טבילה הואיל וככלי מתכות נינהו: **טהרו.** דאינם כלי: **חזרו לטומאתן ישנה.** לקמיה [ע"ב] מפרש טעמא: **פשוטיהן טהורים.** דאיתקש עץ ועור לשק דיש לו בית קבול וכלי עצם איתקש לעץ ועור בפרשת מדין (במדבר לא) כל בגד וכל כלי עור וגו' ואמרי' בהכל שוחטין (חולין דף כה:) להביא דבר הבא מן העזים מן הקרנים ומן העצמות ומן הטלפים. וכלי זכוכית לקמן מפרש טעמא אמאי פשוטיהן טהורים מאחר דדמו למתכות: **וטומאה ישנה.** שיחזרו לה מאחר שטהרו ממנה דרבנן היא כדלקמן בהילכתא: **בטומאת כלי מתכות דאורייתא.** גזור טומאה ישנה אבל בכלי זכוכית דעיקר תחילת טומאתו ליתא אלא מדרבנן לא גזרו טומאה ישנה: **פשוטיהן מיהא ליטמא.** ככלי מתכות דהא פשוטי כלי מתכות דאורי' וכיון דלכותייהו שוינהו ליטמא דליכא לשנויי בהא כדשני' בטומא' ישנה: **עבדי רבנן היכרא.** בטומאת כלי זכוכית וחילקו בה מטומאה דאורייתא להודיע שהיא מדבריהם ולא ישרפו עליה תרומה וקדשים דלא שרפי תרומה משום טומאה דרבנן בר מן ו' ספיקות (לעיל דף טו:):

לעולם

מטהרין לגמרי משום דחשיבי להו ככלי חרס דאמרי' בתוספתא[ו] כלי חרס שטיהר שעה אחת שוב אין לו טומאה לעולם דא"כ מנלן דרבי מאיר אזיל בתר מעמיד דילמא לאו מדין כלי מתכות מטמא ליה אלא משום דאזיל לטעמיה דאית ליה[א] בתוספתא דכלים[ז] דכלי חרס שטיהר שוב יש לו טומאה דתניא התם שולי המחצין ושולי הפסתחים וקרקרות הכלים ודופנותיהן כו'[ב] שיפן ועשאן כלים ממלאין בהן כו' ומקבלים טומאה מכאן ולהבא דברי ר' מאיר וחכמים אומרים כל כלי חרס שטיהר שעה אחת שוב כו'[ג] ורבינו שמואל גרים ור"מ היא[ד] דחשיב סתימה מעלייתא ולא גרים דאמר הכל הולך אחר המעמיד ומפרש דפליגי ר"מ ורבנן בהכי דר"מ חשיב ליה סתימה מעלייתא ורבנן לא חשיבי להו סתימה מעלייתא הלכך מטהרים לגמרי ודכ"ע אי הוה סתימה מעלייתא הוה אזלינן בתר מעמיד הלכך לר"מ יש לו טהרה במקוה[ח]:

אלא מעתה **לא ליטמאו מגבן.** וה"ה דה"מ למימר[ה] וליטמאו מאוירן וכי משני דהא דמיטמאו מגבן מפני שנראה תוכן כברן לא מצי למיפרך אכתי ליטמאו מאוירן דאיכא למימר הא"נ[ו] והא דלא תני בהדי נתר וכלי חרס משום דכלי זכוכית מיטמי מגבן:

לא ליטמאו מגבן **אלמה** תנן כלי נתר וכלי חרס כו'. וקשה לרשב"א דהוה ליה לאתויי ברייתא דתוספתא דכלים[ט] מחט וטבעת [י]ושולי כלי עץ וכלי זכוכית וכלי עצם אין ממלאין בהן ואין מקדשין בהן ואין מצילין בצמיד פתיל אלמא דמיטמאין מגבן ואמאי מייתי הא דלא מצי לאוכוחי מינה אלא על ידי דיוק כלי נתר וכלי חרס הוא דטומאתן שוה כו' ועוד אהך[ז] דמייתי איכא למימר דלא חשיב אלא כלי נתר וכלי חרס דהוו דאורייתא דכלי נתר נפקא לן [י] בת"כ דכתיב (ולכן)[ח] כלי חרס לרבות כלי נתר: ה"ג רש"י מיטמאין ומטמאין מאויריהן ומיטמאין מאחוריהן ואין מיטמאין מגביהן.[ט] ופירש דמיטמאין מאחוריהן במקום חקק בית מושבן[י] כל שכן דמטמאין אחרים כדמוכח בפ' העור והרוטב (חולין דף קיח.) מרובה מדת לטמא ממדת ליטמא דהשתא עילוי עילאה אפוקי מיבעיא[יא] והא דלא קתני מטמאין ומיטמאין מאחוריהן כדתנן גבי אויריהן [יב]משום דגבי אויריהן יש חידוש משניהם מה שאין כן בכלים אחרים שאינם מטמאין ולא מיטמאין מאויר אבל במה שמטמא אחרים מאחוריו אין זה חידוש דאפילו מגבן נמי מטמאין אחרים וכן כל [יג]הכלים[יד] וכ"ש אלו מאחוריהן דאיכא חקק אבל מיטמאין מאחוריהן תנא לאשמעינן דאע"ג דאין מיטמאין מגבן אפילו הכי מיטמאין מאחוריהן והכי[טו] לא עריב להו מטמאין ומיטמאין מאויריהם ומאחוריהן משום דבאויריהן הוי חידוש משניהם אבל באחוריהם אין חידוש אלא במיטמאין לחוד [ו] א"נ מטמאין[ז] מאויריהן היינו דאורי' אבל מאחוריהן לא הוי אלא מדרבנן ועוד דמיטמאין מאויריהן היינו [טז]כל הכלים אבל מיטמאין מאחוריהן מאי איכא למימר שאין מיטמא אלא גבו לבד והא דתניא [ט]בת"כ מרובה מדת לטמא מליטמא שמטמא אחרים מאחוריו ואין מיטמא מאחוריו מצינו למימר דאחוריו דקאמר התם היינו גב[יז] ולא חקק בית מושב א"נ אינו מיטמא מאחוריו מדאורי' אבל מדרבנן מיטמא א"נ אפי' מדאורי' מיטמא מאחוריו והא דקאמר אינו מיטמא מאחוריו היינו כולו דאינו טמא כשקבל טומאה מאחוריו אלא גבו אבל תוכו לא והשתא ניחא הא דאמרי' בפ' אלו מומין (בכורות דף לח. ושם) כלי חרס נטמא גבו לא נטמא תוכו משמע דגבו מיהא טמא והיינו כי נטמא מאחוריו במקום חקק[יח] וקרי ליה זימנין גבו[יט] וזמנין אחוריו[כ] ומה שכלי חרס מציל[כא] היינו אפילו ביש לו חקק שאם נטמא גבו תוכו טהור גמור והא דתניא בתוספתא דכלים[כב] כלי חרס אין לו טומאה אלא מאוירו והיסטו לא אתי למעוטי אחוריו אלא גבו[כג] וחקק הוי בכלל [ד]אוירא[כד] והקשה ה"ר אליעזר הזקן ז"ל לפ"ה דתניא בתוספתא דכלים זה הכלל כל המשמש כפוי בכלי חרס טהור ואחורים הן משתמשין כפויים ותירץ רבינו שמואל דהתם לכיסוי קדרה ואלפס[לא] דאיירי בהם התם לעיל כמו שמפורש הטעם [ס]בת"כ יכול שאני מרבה אף חפוי הכלי ת"ל אשר יעשה מלאכה בהם פרט לכיסוי הכלי שאין עושין בהן מלאכה[לב] אבל אחורים פעמים שכופין פניהם למטה ועושין בהן מלאכה בתוך אחורים ור"י מפרש דגרסי' הכי מטמאין מאחוריהם פירוש מאויר אחוריהן אם קבלו טומאה מתוכן ואין מיטמאין מגבן פירוש לא מקבלי טומאה אפילו בנגיעת גבן וכ"ש מאויר אחוריהן דאין מקבלין טומאה וה"ה בנגיעת אחוריו נמי לא מקבלי טומאה והא דלא נקט דאין מיטמאין מאחוריהם משום דלא נטעי לומר דהיינו אויר אחוריהן אבל בנגיעת אחוריהן טמא להכי נקטו ואין מיטמאין מגבן דאין כאן אלא נגיעה והא דלא עריב ותני להו מטמאין ואין מיטמאין מאחוריהן ומגביהן היינו משום שלא הוי מפרש רבותא בגביהן ורבותא באחוריהם אבל השתא תנן מטמאין מאחוריהן לרבותא דאפי' באויר אחוריהן מטמאין ואין מיטמא מגבן דאפי' בנגיעה לא מקבלין טומאה[ע]:

אלא כיון דכי נשברו יש להם תקנה. ל"ג אלא דלא הדר ביה ממאי דאמר שוינהו רבנן ככלי חרס דמשום טעם דנשברו יש להם תקנה אין סברא להוריד להם טומאה[לג] אלא משום דלכלי חרס דמי לגמרי וכיון דכבר הורידו להם טומאה משום דדמו לכלי חרס משום כיון דנשברו יש להם תקנה שוינהו רבנן כמתכות לענין טומאת גבן: **בטומאה** דרבנן **לא** אחיתו לה רבנן **טומאה.** וקשה לר"י דאמר במס' ע"ז פ' ר' ישמעאל (דף נג. ושם) ריתך כלי לע"ז מהו אמר רב המנונא טומאה ישנה קמיבעיא להו דתנן חזר ועשה מהן כלים חזרו לטומאתן ישנה [לו]אלמא אפילו בטומאה דרבנן נמי איכא טומאה ישנה ויש לומר [לז]אע"פ דאמר התם בטומאה דרבנן היא מ"מ הכלי מקבל טומאה מדאורייתא[לח] אבל הכא כלי זכוכית דלא מקבל שום טומאה מדאורייתא אלא מדרבנן פשיטא ליה דלא אחיתו להו רבנן טומאה: **עבדי רבנן היכרא דלא לישרוף תרומה וקדשים.** [לט]במאי דאין חוזרין לטומאה ישנה לא הוי היכרא דהא כלי מתכות נמי אין חוזרין לטומאה ישנה אלא מדרבנן וליכא היכרא דאורייתא וקשה לר"י [מ]דילמא לעולם לכלי חרס דמו דאין [פ]מטמאין מגבן והאי דלא תני ליה בהדי נתר וכלי חרס משום דהנהו מיטמאין באויר אבל כלי זכוכית לא מיטמא מאויר דעבדו רבנן היכרא דלא נישרוף וכו' דכה"ג אמר בפרק במה טומנין (לקמן דף מח:) דבית הפך ובית התבלין ר' מאיר מטמא במגע אבל לא באויר דעביד רבנן היכרא ותי' ר"י הבחור דע"כ כלי זכוכית טמאו מגבן מתוספתא דכלים שהבאתי [י]לעיל שאין מצילין בצמיד פתיל ואמאי דפרישית נמי לעיל[ק] דדווקא אטומאת גב לא שורפין שאין טמא אלא משום דדמי לכלי מתכות אבל ממה שמטמא מתורת כלי חרס שורפין אתי נמי שפיר:

מסורת הש"ס

א) כלים פ"ב מ"א, ב) [ע"ז עה:], ג) ע"ז נב. כלים פי"א מ"א, ד) כלים פ"ב מ"א, ה) [ויקרא יא], ו) [כלים בבא קמא פ"ב ה"ד], ז) [שם פ"ו ה"ו], ח) [וע"ע תוס' ר"ה יט. ד"ה יהודה בן שמוע], ט) [נ"ל פרק המוכר ובכתובות [בבא בתרא] פ"ז ה"ו מהרש"א וכ"ה בתוס' הרא"ש], י) [נ"ל שולי. מהרש"א וכ"ה בתוס' הרא"ש], כ) [שמיני פ"ז ה"א], ל) [עי' מל"מ פ"א מהל' נגעים ה"ב], מ) [נ"ל מיטמאין. רש"ש פ"א], נ) [שמיני פ"ז ה"ו], ס) [שמיני פרשה ס ה"ז], ע) [וע"ע תוס' חולין כד: ד"ה וגבו ותוס' בכורות לח. ד"ה הרי], פ) [נ"ל מיטמאין, ריב"ן חבר], צ) [נד"ה לא ליטמאו], ק) [נוי: ד"ה אתי היכירא], ר) [נ"ג מאחריו. רש"ש].

גליון הש"ס

גמ' דכי נשתברו יש להם תקנה. עיין סנהדרין דף נ"ב ע"א ברש"י ד"ה יש להם תקנה: שם עבדי בהו רבנן היכירא. לקמן דף מח ע"ב נדה דף ל ע"א:

מוסף רש"י

חזרו לטומאתן ישנה. וצריכה טבילה (ע"ז נב.).

תוס' ישנים

א) הא דלא חשיב כלי חרס בהדייהו משום דכלי חרס מטמא אפילו בלא שוליים א"נ משום דהכא לא חשיב מקבל טומאה אפילו מגבן: ב) הא דעביד הכירא בפשוטי לטהר ולא עביד טפי מגבו דאין כלים לו מקבלי טומאה מגבו משום כיון שאין לו בית קיבול [ל] מאחוריו: ג) והא דאמר בבכורות [לח.] נטמא גבו לא נטמא תוכו ה"ה דגבו נמי לא נטמא והא דקאמר הכא אהני כלי חרס טמא מגבו נפקא לן בפ"ק דחולין [כה.] ממוקף צמיד פתיל והא דדריש בת"כ אשר יפול מהם אל תוכו מתוכו ולא מאחוריו היינו מקבל טומאה מגבו: ד) כה וע"כ לא אתי למעוטי אלא גבו דהא מקבל טומאה בסמפלת. [ס.] אבן יוסף מקדם הכירה ומן התנור וכו' כד והייתו אפילו לוכן בהוצאה פ' העור והרוטב [קיח:] כה דלמא הכתוב איירי בטומאת אוכלין וכלי שטף אבל בכלי חרס כט לא יכנס:

רבינו חננאל

ואקשינן אם כן ליהדרו כלי מתכות הן יחזרו לטומאתן ישנה כו'. ושנינן טומאה ישנה דרבנן וכי אחיתו להו רבנן טומאה בטומאה דאורייתא. בטומאה דרבנן לא אחיתו לה טומאה. ואקשינן והא פשוטיהן דטומאה דאורייתא היא ובכלי מתכות ובכלי זכוכית שוינהו פשוטיהן טהורין. ושנינן עבדי בהו רבנן היכירא כדי ללמד שאינן ככלי מתכות לכל מילי.

עין משפט נר מצוה

קכד א מיי' פי"ב מהל' כלים הלכה ו:

קכה ב מיי' פ"א מהל' כלים הלכה ה:

מוסף תוספות

א. במקום אחר. תוס' הרא"ש. ב. פי' כל אלו שברי כלים הן. תוס' הרא"ש. ג. אלא ודאי ההיא פלוגתא לא איירי אלא בשברי כלי חרס כגון שבר כלי שהיה בו שיעור כי ההיא דמייתינן פרק אלו טרפות וכו' אבל כלי שלם שניקב או נסדק ותקנו יפה מהני ביה תיקון לקבל טומאה וכו'. תוס' הרא"ש, ובעי"ן בתוס' ר"ה יט. [ועי' מהרש"א ומהרש"ל]. ד. בתוס' בר"ה יט. בתוס' ורשב"ם גרים ור"מ היא ותו לא ולא גרסי' וכו'. וכן הוא בתוס' הרא"ש. וא"כ הא דכתבו התוס' דחשיב סתימה מעלייתא אולי הוא פי' ולא מגירסת רשב"ם. ה. אלא מעתה. פי' סה"ן. ו. דמטמאין מאוירן. ריטב"א. ז. דיוקא. תוס' הרא"ש. ח. [וכן גם איתא בתוס' הרא"ש, ועי' רש"ש]. ט. ובכולהו גרסי' מיטמאין בר מחדא דהיינו ומטמאין באוירן. שיטה לסה"ן. י. כמו שיש לכוסות של כסף. פי' הרא"ש כלים פ"ב מ"א. יא. דהא כלי חרס אינו מיטמא מגבו ומטמא לאחרים אם נגע בגבו. פי' הרא"ש כלים פ"ב מ"א. יב. היינו. תוס' הרא"ש. יג. שאר. תוס' הרא"ש. יד. עושין בו. תוס' הרא"ש. טו. נמי. תוס' הרא"ש. טז. שיטמא. תוס' הרא"ש. יז. הכלי. תוס' הרא"ש. יח. בית מושבו. תוס' הרא"ש. יט. לגבי תוכו. תוס' הרא"ש. כ. לגבי גבו. תוס' הרא"ש. כא. בצמיד פתיל. תוס' הרא"ש. כב. כל כלי שמשמש מתוכו מטמא מאחוריו. תוס' הרא"ש. כג. דאיירי בו, דאחוריו דקתני היינו אפי' גבו. תוס' הרא"ש. כד. שאותו תוך נמי קרי אויר. תוס' הרא"ש. כה. ועוד י"ל לאו דוקא קאמר שאין לו טומאה בעינן אחד. תוס' הרא"ש. כו. בתוס' הרא"ש כתוב: ע"ש יד. כז. חיבור, פירוש לטומאה. תוס' הרא"ש. כח. [דרבנן] מקרא ידות להכניס ולהוציא. תוס' הרא"ש. כט. דוקא מוציא אבל. תוס' הרא"ש. ל. מיירי. תוס' הרא"ש. לא. שאין תשמישם אלא ע"י כפייה שכופים אותו על כלי אחר. תוס' הרא"ש. לב. אבל עושין מלאכה לאחרים. תוס' הרא"ש. לג. מעיקרו. תוס' הרא"ש. לד. דהתם לא בעי קבול אלא תוך. ריטב"א. לה. דהא תנור שאין לו שוליים וקרקע עולם נחשתו והוא מטמא מתוכו. ריטב"א. לו. הוא. ריטב"א. לז. דשאני התם דהוי כלי מתכות דיש לו שם טומאה דאורייתא בעלמא [ולכן]. ריטב"א. לח. ומשום הכי מספקא לן. ריטב"א. לט. וא"ת והא איכא הכירא שאין חוזרין לטומאה ישנה. י"ל. ריטב"א. מ. א"כ אמאי איצטריך למימר דשויה רבנן ככלי מתכות. תוס' הרא"ש.